
Gellén-Miklós Gábor

KÖZBEN DÉL IS ELMÚLT

A magyar nyelv agglutináló jellegéből adódóan hatalmas szószörnyetegek sziszegtek felém leveledből (halálos ítéletemből), miközben a bántóan erős nyár reggeli nap irracionálisan világította meg a szobát. Így a filmszerű jelenet fényviszonyai szöges ellentétben álltak a levél tartalmával, egy érzékeny operatőr biztosan meglátta volna a lehetőséget a régen takarított szoba fullasztó terében úszó porszemekben (porfelhőben), amely metaforikusan jelenítette meg az emberi pszichében ezenközben lejátszódó belső folyamatokat. Az egyszerű, bármely bevásárlóközpontban beszerezhető fehér, szabványméretű A/4-es formátumú lapra írt szöveg írásképe szögesebb volt a szokásosnál, a betűk formálása nélkülözötte az általam már sokszor látott, jól ismert gömbölyded kerekítéseket, árkádos kupolákat és öblös girlandokat. A mélység és magasság hiányzott ebből az írásból, csupa sziklás táj, kopott, kopár felület, mintha mezítláb sétálgatnék egy illegális szemétkerakó helyen, ahol rengeteg a sirt, a törmelék. Valóban egy élet (az enyém) kezdett alapjaiban repedezni, megrogyott a tartószerkezet. Bontásra ítélt épület lettem, akin halálos sebet ütött a légkalapács. Zúgott a kompresszor. Fájt a fejem. Közben dél is elmúlt, néhányszor ajtót nyitottam postásnak, munkáját nem hivatásának tekintő vízóra-leolvasónak, aki egy ceruzacsonkkal számokat rött fel egy füzetecskebe, miután gyufával bevilágított szűk, sötét odúba, ahol a vízórák rejtekeztek. Elbújtam volna én is, hogy összeomlásom titokban és balesetveszély nélkül, az ilyen esetekre fogalmazott előírások legalább minimális betartásával történjék, de akkor már nem volt hová. Körülöttem rengeteg bontott téglá, szállongó cementpor.